

Chín giờ sáng, bà Vêra đưa cho tôi bức điện: “Cậu ốm nặng, Hằng tới ngay.”

Sau khi quan sát gương mặt tôi, bà bảo:

- Tôi nghiệp cho mày. Mày là 1 con bé thiếu may mắn.

Nói xong, lắc mái đầu đồ sộ, bà quay đi. Mùi nước hoa rẻ tiền tạt lại, vương trong không gian, như 1 thứ nhựa loãng dính vào các bức tường vôi đã tróc lở. Tôi mặc đồ ngủ, đứng co ro nhìn tấm thân phì nhiêu của người đàn bà gác dan, đầu óc rối tung. Chính tôi, tôi cũng đang ốm. Những trận viêm phế quản liên miên vừa qua khiến 2 vai tôi còng xuống như lão già nghiện nặng. Ngực lép dẹt, không chiếc áo lót nào còn mặc vừa. Khu cư xá chỉ có vài móng đàn ông, toàn thứ đồ cổ. Vậy mà đi qua mặt tôi, họ cũng không buồn đưa mắt liếc qua. Trong số 800 rúp dành dụm được, tôi đã tiêu hết 450 tiền thuốc men và thứ ăn bồi dưỡng. Tôi dự định tiêu thêm 50 rúp nữa khoản đó, cho đủ sức đi làm. Vậy mà, đúng lúc bức điện trời đánh kia giáng xuống.

- Con điên, mới bảnh mắt đã ra đứng ngoài ấy làm gì? Vào phòng ngay không cảm lại 1 trận nữa thì đời ra tương.

Cô bạn cùng phòng hét to. Tôi quay vào, chui trong tấm chăn nồng sục hơi ấm. Hạnh phúc quá. Hôm nay chủ nhật, tất cả đều nghỉ việc. Cả bọn dự định làm bún kiêu Việt Nam ăn bữa trưa. Còn lúc này, tất cả rúc trong chăn nghe nhạc. Tiếng nhạc từ căn phòng nào đó từ tầng trên vẳng xuống. Vừa nghe, vừa thả lỏng tấm thân mệt mỏi, vừa gặm nhấm nỗi nhớ nhà. Khung cửa sổ căn phòng của chúng tôi mở rộng. Không ngọn cây nào vươn được tới đó. Nhưng bù lại, là trời xanh ngăn ngắt, màu xanh trong và lạnh, thăm thẳm đơn côi.